

Sevgili Dostlar,

Bir yıldır yazamadım. Altı yıldır ara verdiğim akademik çalışmalarına bir yılına geri döndüm. Yani yurtdışındaydım.

Sizlere hoşçakalin diyemedim. Çünkü yurtdışına çıkmama bir hafta kala burnum isirildi. Geceyarısı penceresinin dibinde böğürüne birine, "Beyefendi, çok afedersiniz, çalışmıyorum, acaba rica etsem biraz daha yavaş konuşabilir misiniz" dediğim için burnum isirilerek koparıldı. Ameliyat... Sağ kulagımın arkasında bulunan ve o güne dek gereksiz olan bir parçayla kopan burnum yerine yapıştırıldı. Aynen eskisi gibi oldu. Ve hiç acimadi.

Belalar bu kadarla kalsa iyi... Bir yıllık ayrılığım sırasında adreslerinizi kaybettim... Uzun uğraşlar sonucu yeni bir "dost listesi" yaptım. Unuttuklarım ve yanlışlıkla eklediklerim bağışlanlar. Sizden tersine bir dilek gelmedikçe, ayda bir Nesin Vakfı'ndan mektup alacaksınız.

Vakıf'taki bir yıllık gelişmeleri ana hatlarıyla yazayım:

Irem'i animsar misiniz? Hani en küçüğümüzdü. Anaokulundaydı. Müthiş sevimli bir kız, tam bir cimcime, cir cir konuşur... Irem'in saltanatına son verildi: Üç küçük çocuğumuz daha var artık, Neslisah, Nurgül ve Umut...

Umut Vakf'a geldiğinde canavardı, bir elinde tas öbür elinde sopa... Kendini koruyor... Daha sonra çocuk oldu.

Irem'in pabucunu dama atan Neslisah dört yaşında katıldı aramıza. Yurtdışından bir gelişimde şöyle bir konuşma geçti aramızda. Daha doğrusu o konuştu, ben kahkahalara boguldum:

- Ali Abi... Allah her yerde değil mi?

Ne evet ne hayır, hiç cevap vermedim, gülümsemekle yetindim. Metafizik konularda herkesin kendi özgür iradesiyle karar vermesi gerektiğini düşünüyorum. Neslisah devam etti:

- Evet evet... Her yerde Allah... Bizi görüyor, ne yaptığımızı biliyor, her yerde... O çok güçlü, ama çok çok güçlü... Öyle değil mi Ali Abi?

Kucagıma oturmus, sakalımla oynuyordu. Sustu. Ben zaten hiç konuşmamıştım. Derin düşüncelere daldı. Neden sonra,

- Ali Abi, sen mi daha güçlüsün Allah mı? diye sordu.

Gülmekten kırıldım, gözlerimden yaş geliyordu, hiç beklemediğim ve üzerinde düşünmediğim bir soruydu.

- Sen daha güçlüsün değil mi? Evet, evet... Sen daha güçlüsün... Ben biliyorum...

- Tövbe tövbe... Hadi sen git biraz arkadaşlarınla oyna bakayım...

Ufacık beyinlerde neler yasanıyor...

Neslisah, Nurgül ve Irem civil civillar, çiglik çigliga ordan oraya kosup duruyorlar. Kosma düsersin, bağırma basım agridiyor diyen yok... Umut çok daha ağırbaşlı.

Ama şimdi de Neslisah'in saltanatına son verilecek. Bes yeni çocuk daha alıyoruz. En küçüğü üç yaşında...

Gençlerimizden Tarkan Ankara Üniversitesi Fizik bölümünü bitirdi. Bu yıl aynı üniversitede yüksek lisansa başlayacak.

Geçen yıl Türkçe öğretmenliğini bitiren Mehmet Ali'nin tayini Çatalca'ya çıktı... Mehmet Ali'nin Kars'tan Vakf'a gelisini dün gibi anımsıyorum. Bes yaşında sümüklü bir çocuk olarak geldiği Çatalca'da şimdi artık öğretmenlik yapıyor... Kendine bir de ev tuttu.

Darisi diğerlerinin basına.

Almanya'dan dostumuz Eda Karaatlı'nın çaba ve emekleriyle Vakf'a çok güzel bir çocuk bahçesi yaptı. Kendisine tesekkür ederiz.

Aziz Nesin'in Birlikte Yasadıklarım Birlikte Öldüklerim adlı kitabının son aşamasındayız. Aziz Nesin'in eski harf notlarını yeni harflere aktarıyoruz. Kitap Aziz Nesin'in aydınlar hakkında düşündüklerini içerecek. Her yazdığını yayımlayamayacağız ne yazık ki.

Aziz Nesin – Ali Nesin Mektuplaşmaları koca iki cilt olarak Adam Yayıncılıktan çıktı. Anababalara ve çocuklara önerilir!

Müjde! Emektar inegimiz Mercedes'in torunu oldu... Mercedes'in kızı Milenya doğurdu... Bu iyi haberi. Simdi kötü haber: Torunumuz bir boga... Ne yapacağız bu bogayı?

Mercedes ilerlemiş yaşına karsın her gün on bes kilo süt veriyor. Süt vermezse basına gelecekleri biliyor gibi geliyor bana. Yogurdumuzu, kaymagımızı, tereyağımızı, peynirimizi biz kendimiz yapıyoruz. Milenya'nın sütü simdiilik bogamızın tekelinde. Yakında Milenya'yi da sömürecekiz hiç kuskusuz.

Hindileri altlarına tavuk yumurtası koyup kuluçkaya yatırdık. Bir hindinin altına yirmi kadar yumurta sigiyor. Yüzlerce civciv çıktı. (Siz siz olun, ördeklerin altına tavuk yumurtası koyayım demeyin sakın. Ördekler yumurtadan çıkan tavuk civcivlerini yüzün diye suya bırakıyorlar...)

Belki Mercedes'i kuluçkaya yatırırız süttten kesildiğinde. Nesin Vakfı'nda üretmeden yaşamaca yok.

Yakında yumurtaya da para vermeyeceğiz demektir bu. Vakf'a geldigimden beri yumurtaya para vermemek için basvurmadığım çare kalmadı. Kümesleri temizledik, aydinlattik, genislettik, havalandirdik, isittik, yastiklarla dösedik... Her görenin yumurtlayasi geldiği o kümesler de bir ise yaramadı, tavuklar bana misin demediler, birtürlü yumurtlamadılar.

Ördeklerimize güzel bir tas havuz yapıyoruz.

Vakf'a bir de tavuskusu almayı düşünüyorum. Yakisir.

Akan damlari, çatilari aktardik.

Kis yaklasiyor. Kömür almak lazim...

Okullar açiliyor. Önlük, kitap, kalem almak lazim, ayrıca okullara harç...

Devletle basimiz dertte. Nerden akillarına esmisse, "Siz bize para verin, Nesin Vakf'ni biz isletelim" diye tutturdular. Herkes böyle çocuk bakmaya kalkarsa bu ülkenin hali nice olurmuş... Ayrıca yasa da öyle emrediyormuş... Bakalım yasadıkça daha neler göreceğiz.

Gelecek ay görüşmek üzere tüm dostlara Nesin Vakf'ndan sevgiler..

Ali Nesin

Nesin Vakfi Yönetmeni